

NEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Szaffi kisasszony az Óraverzum makettjét szemléli,
majd tejkaramellát majszolva könnyelmű ígéretet tesz*

„Fantasztikus ez a kávé! Meg kell becsülni az apró öröme-
ket” – mélázott Szaffi kisasszony. Behunyta a szemét, és ízlel-
gette a forró feketét. El is fogyott menten. Úgy döntött, főz még
egy adagot, csak az íze végett.

Egy kényelmes karosszékből üldögélt az obszervatórium
galériáján. Az obszervatóriumot a Fellegvár tetejére építették,
így Szaffi a fölé magasodó fém-üveg kupola tövéből messzire
elláthatott. A Padrag mögötti mocsarak nem nyújtottak túl
izgalmas látványt, ám a Fellegvár alatti síkság annál inkább:
az elmúlt napokban seregnyi ember érkezett kisebb-nagyobb
hajókon, szabályos kikötővé változott a környék, annak minden
kellékével. Beleértve a mutatványosbódékat, lacipecsenyéseket
és az italméréseket, bögrecsárdákat is.

Szerencsére Szaffi nem sérült meg, de felette megviselte a
baleset, ami az előző napon történt. Korábban is előfordult már
hasonló, de még egyszer sem volt olyan heves, mint a legutóbbi.
És korábban senki sem halt meg.

Nevezhetjük földrengésnek is, bár Szaffi gyanította, valami
másról lehet szó. Amikor tegnap délután a táborban járt, meg-
tudta, hogy az Óraverzumban máshol is éltek már át hasonló-

kat. A Világgéppel lehet valami baj, mondták, ami azért volt különösen aggasztó, mert ha igaz, semmit sem tehettek ellene. Tétlenül várhatták a következőt...

Szaffi fáradt volt és álmos, egész éjjel a repülő masináját bütykölgette, legalább addig sem kellett gondolkodnia. Közben azért kitalálta, hogy üzenetet küld Kájusz mesternek, aki a Seon bolygóművét őrizte. Azért is aggasztották a rengések, mert ki tudja, milyen kárt okoztak a bolygómű szerkezetében. Emiatt ücsörgött most idefent az obszervatóriumban, várta a mester válaszát.

Bár odatelefonozhatna! Néhány esztendeje még akadt pár működő készülék, de sorra elromlottak, talán a patkányok rágták szét a kábeleket. Csupán egyetlen használható telefon maradt, de azon csak a Holddal lehetett beszélni, Szaffi pedig nem volt kíváncsi az apjára, aki már nyolc esztendeje kuporgott odafent.

A Zug tetején álló világítótorony egyben optikai távíróként is szolgált. Ha a Fellegvárból gyorsan Hadonába akartak üzenni, könnyűszerrel megtehették. Szemaforjelzéseket küldtek a világítótorony felé, ami a csúcscról továbbította ezeket a hegyek túloldalára, a porrá vált tenger partja mentén elterülő városba. Ellenben, ha Kájusz mesterrel kívántak szót váltani, valamilyest hosszabb ideig tartott: a világítótorony után bizonyos távolságban ismétlőállomások követték egymást, egészen a Seon déli pólusáig, azaz a bolygóműig. Toronytól toronyig ment az üzenetet, egészen a címzettig, de olykor megesett, hogy valamelyik torony baktere elkószált, netán részegen hortyogott, így történhettek fennakadások. Szaffi reménykedett, hogy ezúttal minden gördülékenyen megy, és néhány óra múlva megkapja a választ a mestertől.

Ami azt illeti, meg tudta érteni azokat a szegény bakterokat. Elég ramaty életük lehet, egyedül a nagy semmi közepén. Szaffi kezében megállt a kávéscsésze. Mi van, ha valamelyikük öngyilkos lett? Volt már rá példa. Úgy döntött, vár még néhány óracskát, de ha nem kap választ, holnap reggel útra kel. Öt napnyi zötyögés... még rá gondolni is rossz.

Leballagott a csigalépcsőn, és készített magának egy jó feketét. Rollo mester kávémasinája valóságos csoda volt: megpörkölte, majd ledarálta a kávébabot, méghozzá nem is akármilyet! A jó mester tekintélyes kávémennységet hagyott hátra, az Óraverzum minden szegletéből hozatott legfinomabb fajták légmentes fémdobozkákba zárva cseppet sem veszítettek zamatukból az elmúlt nyolc év során. Szaffi behunyt szemmel hallgatta a masina duruzsolását, kuruttyolását, közben mélyen beszívta a csodálatos illatot. Sajnálta, hogy ilyen sokat kellett kutyagolnia, ha egy igazán finom kávé akart inni, de a bonyolult masina meglehetősen nehéz volt, és hiába értett a kisasszony a gépezetekhez, nem mertte megmozdítani, attól tartva, hogy akaratlanul is tönkretenne valamilyen érzékeny alkatrészt. Így legalább nem kophatott meg az élmény, minden korta maga volt a csoda.

Miután lefőtt a fekete, Szaffi még egy darabig ízlelgette az illatát, majd kevés cukrot tett bele, és szórakozottan kavargatva visszaindult a galéria felé.

Az obszervatórium közepét az Óraverzum több méter magas, aprólékosan megmunkált makettja foglalta el. Szaffit kiskorában lenyűgözte a szerkezet, és nem csupán a kidolgozottsága miatt, hanem azért is, mert óramű rejlett benne. A bolygók ugyanúgy keringtek, mint a valóságban, de Rollo mester eltűnése óta mozdulatlanul álltak. Vastag por borí-

totta a szerkezetet, a bolygók és a Tengely között pókhálók feszültek.

Miközben a kávé kortyolgatta, Szaffi elmélázva vizsgálta a szerkezetet.

Az Óraverzum kelésekhez hasonlító kidudorodásokkal és a mindennél ősibb, geometrikus mintákkal borított Tengelye karokon tartotta a hét bolygót – illetve hatot, hiszen Bor Harbor az Arbor tengelycsonkjára épült. Kétezer éve az Arbor hatalmasságai önteltségükben óriási hajóhadat indítottak a Napon túlra, a Világgép felé, hogy elorozzák a gépiek hatalmát. Lázasadásukat leverték, és azzal büntették őket, hogy letaszították bolygójukat a mélybe. Ezért történt a seoni géprombolás is: az akkori uralkodó megrémült attól, hogy valamelyik utódját megkísérti majd a hatalom, és a Seon az Arbor sorsára jut. Parancsára a huszárok végignyargáltak a bolygón, és mindent megsemmisítettek, amit veszélyesnek tartottak az ősök tudományából. A hihetetlenül fejlett masinák és velük együtt a tudás mindörökre elveszett.

Az Arbor csonka tengelye nem mozdult többé. Eleinte kalózkodok használták rejtkehelyként, majd idővel egyre több léghajó kötött ki rajta. Az elrozsdált járműveket körbeépítették, amelyekre újabb hajók szálltak le, majd idővel azok is beleolvadtak az egyre terebélyesebb masszába. Később iparmágnások bukkantak fel, akik gyárat emeltek, vasúti síneket fektettek le. Katedrálishoz hasonló burát építettek a bolyváros fölé, levegőt hozattak, termőföldet és növényeket, és pazar villákat húzattak fel a Tengely tövében. Csaknem kétezer éve növekszik ez a borzalmas város, ahol a dülöngélő házakban nyomorultak százezrei tengődnek, a kacsaringós utcákon végtag nélküli koldusok fetrengenek a saját mocskukban, füstöt okádó, masi-

nákkal összebarkácsolt emberek ólálkodnak, és alattuk, a sötét, rozsdás hajólabirintus mélyén elevenen rohadó emberroncsok gyerekeket rabolnak el, hogy a patkányok és a férgek mellett némi élelemhez jussanak, és képesek pusztá kézzel felkoncolni bárkit egy penészes kenyérhéjért.

Bor Harbor nem volt egyéb, mint förtelmes kloáka az Óra-
verzum közepén.

Fölötte keringett a legnagyobb bolygó, az Urb. Szilaj, erő-
szakos népség lakta – azt mondják, ők voltak a történelem első
kalózái. Az Urb felszínét szinte teljesen letarolták a bor har-
bori mágnások, elhordták a földet, a növényzetet, ám a kopár
bolygó kimeríthetetlen bányái ontották a szenet, az érceket,
kohói pedig – amelyek a Fellegvárnál is nagyobbak voltak –
évszázadok óta megállás nélkül izzottak.

Egyedül az Urbnak voltak gyűrűi, amin kolostorok sorakoz-
tak. Szaffi még gyerekkorából ismert egy fiút, aki később csat-
lakozott a Tengelyesek Rendjéhez. Leborotválta a szemöldökét,
némasági fogadalmat tett, és arra tette fel az életét, hogy ott,
a világtól teljesen elzárkózva a teremtés titkait kutassa. A Ten-
gelyesek úgy hitték, hogy az Építő dolga végeztével magára
hagyta az Óraverzumot. A Világgép tökéletességével illetve
tökéletlenségével kapcsolatban bizonyos csoportosulásoknak
már különbözött a véleménye, ebből aztán jó kis vallásharcok
születtek. Bár Szaffi kevésbé foglalkozott vallással – Mirkóval
ellentétben, mert bármilyen disznóságokat is művelt, a kisasz-
zony tapasztalta, hogy fiatal kora ellenére meglehetősen töp-
rengő gyerek –, ő inkább az utóbbi vélemény felé hajlott.

A Tengelyesekkel szemben az Organikusok azt vallották,
a Tengely maga az élő Isten – legelborultabb követőik meg-
csonkították magukat, és csavarokat, fogaskerekeket és egyéb

alkatrészeket varrtak a húsukba, hogy mintegy átlényegülvén ezzel is közelebb legyenek az Istenükhöz. Közülük sokan haltak meg vérmérgezésben, hiszen egyáltalán nem úgy csinálták, ahogy a bádoglegények húsát forrasztják össze a fémmelel.

A Tengelyesek és az Organikusok egy dologban egyetértettek: egyik vallás hívei sem emeltek templomokat, mondván, fölösleges, hiszen Isten – az élő vagy pusztán a műve – nap mint nap látható, csak fel kell tekinteni az égbe.

Akadtt még jó néhány vallásos elképzelés, bár Szaffi soha nem értette meg azokat, akik egy óriási zöld almához imádkoztak, vagy akik halat dugtak az orrukba, és négykézláb mászkáltak. Fura jószág az ember.

A Petar és a Sigimer ugyanazon a bolygókaron, egymáshoz egészen közel helyezkedtek el. Petar lovagjai és Sigimer zsémbe aprónépe talán emiatt gyűlölködtek olyan kérlelhetetlenül. Sigimer lényegében egy hatalmas mocsár volt, Petar pedig erdős-hegyes, vadregényes világ, sárkányokkal. A két bolygón élők akár kövekkel is hajigálhatták volna egymást, így néhány ágyún kívül nem is kellett egyéb egy jó háborúhoz.

A marakodó szomszédok fölött már csak egyetlen, apró bolygó volt: a Mongus, a titkok földje. A Naphoz meglehetősen közel keringett, így a felszínét csak kopár sziklák és végeleáthatatlan sivatag borította. Zöldbőrű vadak lakták, a barlangok mélyén pedig rejtélyes törzsek sámánjai úzték ősi praktikáikat. Sokféle mendemonda keringett róluk, de biztosat senki sem tudott, a Mongus lakói ugyanis nem állhatták az idegeneket.

A Tengely tetején ült a rótsárga Nap. Kusza elméletek keringtek róla, gondolták kohónak, gigászi kazánnak, sőt egyes fantaszták odáig merészkedtek, hogy azt állították: olyan szer-

kezet rejlik a mélyén, amelynek működését az Óraverzum legjelesebb elméi sem képesek felfogni. Vakmerő felfedezők és kalandorok tucatjai próbálták meg a lehetetlent, hogy a Naptól biztos távolságban felhajózzanak a vélt Világgépig, de mind egy szálig nyomtalanul eltűntek. A legendák szerint egy óriási szörnyeteg, az arctalan Ammu kuporog a Nap tetején, és a kérértlen utazókat könyörtelenül elpusztítja.

A makett innentől nem folytatódott tovább, hiszen a Napon túli Óraverzum, a nagy Ammut is beleértve nem volt több pusztá legendánál. Ugyan a Világgép létezését okkal gyanították, hiszen valamilyen szerkezetnek működtetnie kell az Óraverzumot, ám bizonyíték híján sokan arra jutottak, hogy a mechanika a Tengely belsejében van. Akár élnek ott emberek, akár nem. Egyesek szerint a Nap túloldalán is léteztek még bolygók, de róluk még a mítoszok is keveset szóltak.

Nem úgy az Arborról, ami a makett talapzatát is alkotta. Odáig még a légfellérek ragyogása sem ért el. Az Óraverzum minden népe félt az Arbortól, a bukott bolygótól és a világ legaljától, ahol ki tudja, milyen borzalmak motoznak az örökös sötétségben. Rendszerint démonok kavargó hordájaként ábrázolták, a massa közepéből kígyó emelkedett ki, és rátekeredett a Tengelyre.

Valami élt odalent. Valami rettenetes.

A Tengely sokáig csupaszon haladt felfelé, mire felbukkant a legalsó, rendkívül apró bolygó, amit csak Gádornak neveztek – mivel alatta már csak az Arbor volt, némi fantáziával tekinthették afféle pincelejárónak is. Kistermetű, törékeny emberkéek éltek itt, együgyű jószágok, nem is volt rájuk kíváncsi senki sem.

És valamivel feljebb, Bor Harbor alatt – a Seon.

A bolygók felszínét is bámulatos részletességgel dolgozta ki az ismeretlen mesterember, és a Seon hatalmas erdőségeivel, magasba törő hegyláncaival és kék vizeivel a többi bolygóhoz képest valóságos paradicsomnak tűnt. Ez igaz is volt – egészen Bogumil király ténykedéséig. A bolygó felszíne azóta leginkább egy gomba lukacsos kalapjára hasonlíthatott.

Az egész Óraverzumban csupán a Seonnak volt holdja, az is olyan kicsi, hogy könnyűszerrel eldughatták volna a Fellegvárban. Szaffinak eszébe jutott egy rövidke lábjegyzet, amit az egyik Seonról szóló könyvben olvasott. Azt írták, kezdetben a Seonnak sem volt holdja, a szerző azt sugallta, hogy utólag került a bolygó mellé. Egyszerűen örültségnek tűnt, hiszen ugyanolyan tartozékokkal rendelkezett, mint bármilyen mozgó égitest az Óraverzumban, ugyanolyan ősi szerkezet működött, ami ugyanabból az ismeretlen fémből volt.

Még fák is voltak rajta, egész kis erdő, tavacska... és a ház, amiben immár nyolc éve az apja élt...